

Φ Ο Ν Ι Α Σ

ΤΗΣ

ΠΑΤΡΙΔΟΣ.

ΠΟΙΗΜΑ

ΑΠΟΣΠΑΣΘΕΝ ΕΚ ΤΗΣ

ΛΥΡΑΣ ΤΟΥ ΕΡΗΜΙΤΟΥ,

Καὶ ἐκδοθὲν

ΥΠΟ ΤΙΝΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.

ΤΥΠΟΣ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ. »

1872

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Ο ΦΟΝΙΑΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ.

Ἡ συλλογή καὶ ἡ ἀνωφελῆς μετάνοια.

« Μάθε σὸ 'ποῦ δὲν ἠξέρεις,
 » Ὅτι ἀμέσως 'ποῦ προδόσεις,
 » Τὸ κορμὶ καὶ τὴ ψυχὴ σου
 » Ἐνας δαίμονας τ' ἀρπάξει,
 » Καὶ εἰς ὅλη τὴ ζωὴ σου
 » Μοραχὸς τὰ διατάζει. »
 (Δάστ. Κόλ. ᾠσμ. 33)

1.

Ἐνα σπῆτι μαυρισμένο,
 Σκοτεινὸ κι' ἀραχνιασμένο
 Ἐνν καλύβι τῆς ἐρμιᾶς·
 Ἦτο μόνος καθισμένος
 Καὶ πολὺ συλλογισμένος
 Τῆς πατρίδος ὀφονιάς.

2.

Ὅλ' οἱ πρῶτοί του οἱ φίλοι,
 Ποῦ τὸν 'κόντευαν 'σὰ σκύλοι
 Καὶ τὸν εἶχαν ἀρχηγὸ
 Γιὰ συμφέροντα, γιὰ πῖθη·
 Ἄσπρ' εἶδαν πῶς ἐχάθη,
 Τὸν ἐρῆσθη μολαχό.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΡΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

3.

Ἐστὰ δυὸ μάγουλ' ἀκουμποῦσε
Τὰ δυὸ χέρια, κι' ἐφοροῦσε
Παλιὸ ροῦχο λυγδερὸ.
Κι' ἕνας λύχνος ἀναμμένος,
Ἴπου ἔμπρός του κρεμασμένος,
Χύνει φῶς πολὺ χλωμό.

4.

Δὲ σαλεύει τὸ κορμί του,
Ἄν και μέσα ἡ ψυχὴ του
Δείχνη νὰ ἔχη ταραχὴ.
Γιατ' ἡ ὄψις του ἡ ἀγρία
Κάνει χρώματα μυρία
Ἄπο μιὰ ἄλλη στιγμή.

5.

Ἐχει ἀνήσυχο τὸ βλέμμα,
Ἐὰ νὰ ἔξανοιγε τὸ αἷμα,
Ποῦ ἔχε χύσει κι' εἶχε πιῆ,
Μ' ἀγριο βόγχο ἀναπνέει,
Γιατὶ μέσα του τοῦ καίει
Μαῦρο κρῖμα τῆ ψυχῆ.

6.

Εἶν' ἐκεῖ ἴπου μοναχό του,
Δὲν τοῦ φεύγει ὄκ τὸ πλευρό του,
Ἄλλὰ τὸ ἔχει ἄσασκορπιό!
Ἢ ὅταν τ' ἄλλα λησιμονάη,
Βαθυὰ πάντα τὸν κεντάει,
Καὶ τοῦ τραπὲ τὸ σωθικό.

7.

Δὲν εἶν' τρόπος νὰ γλυτώσῃ
Ἄπ' αὐτὸ κι' ἂν μετανώσῃ,
Γιατὶ οὐτ' ἡ Ἐκκλησιὰ
Τῆ συχώρεσι τοῦ δίνει,
Ἄλλ' ἀπέλπιδα ἀφίνει,
Καὶ χωρὶς παρηγοριά.

8.

Τέτοιο εἶναι αὐτὸ τὸ κρῖμα,
Ἴπου καὶ ὕστερ' ἀπ' τὸ μνημα
Θ' ἀπομένη ζωντανό,
Ν' ἀτιμάζῃ τ' ὄνομά του,
Καὶ νὰ χριζῆ τῆ γενειὰ του,
Ἴπου θὰ τῷ ἔχει φυσικό.

9.

Ἄφῶ ἔχόρτασε νὰ σφάζῃ
Ὁ φονεὺς καὶ νὰ ἔντροπιάζῃ
Σπήτια, χώραις καὶ χωριά,
Ἐνα κτύπημα τ' ἀθλίου,
Ἐὼς δάγκαμα θηρίου
Φέρει τὴν ἀπελπισιά.

10.

Τὸ φαρμάκι ὅπου χύνει,
Μὲ τὸ δάγκαμα ἴπου δίνει,
Κόβει ἐλπίδα καὶ ζωὴ
Ἄπο ὅλη τὴν πατρίδα,
Ἴπου τῆ δένει ἄλυσιδα
Ἐπὶ τῆ δένει ἄλυσιδα ξενική.

11.

Κι' ἐκειὸς τώρα 'ποῦ τὴ σέρνει,
Εἰς κρεμνοὺς πάντα τὴν πιαίνει,
Τὴνὲ παίζει 'σάν παιδί.
Γιατὶ ἀδιάκοπα 'σ' ἀντάραις,
Σκοτωμοὺς καὶ φαιομάραις
Τὴνε βάνει ὡς νὰ χαθῆ.

12.

'Ἡ μὲ λόγια τὴν πλανάει,
'Ἡ χρυσὰ πολλὰ πετάει.
Μὲ τὰ τέκνα τῆς χαλᾶ,
Τὰ καλὰ τὰ πατρικά τῆς,
'Σάν τσ' ὀχιᾶς, 'ποῦ τὰ παιδιὰ τῆς
Τῆς ξεσκλοῦν τὰ σωθικά.

13.

'Ἐνα φύσημα ἀνέμου
Τὴ σημαία τοῦ πολέμου
Συχνοσειεῖ τὴν Ἐθνική.
'Ἄλλο πάλαι ἠλεκτρίζει
Ταῖς καρδιαῖς, ὁποῦ σφυρίζει
'Λευθεριά πολιτική.

14.

ὦ θεὰ ἐλευθερία,
'Ποῦ μ' ἐσὲ ἡ ἀγυρτία
'Ὅσα ἐγκλήματα φρικὰ
Κάνει, ὅλα τὰ σκεπάζει,
Γιατὶ ξέρει νὰ σοῦ μοιάζῃ
Στὴ φωνή σου τὴ γλυκερία!

Ἄρχὴ σπαραγμῶν καὶ πρῶτο ἀπάντημα.

« Καρεῖς δὲν τοῦ μιλεῖ, καὶ δὲν τοῦ δίρει
« Τὸ φιλι τὸ γλυκὸ 'ποῦ φέρνει εἰρήνη. »
(Σολομ.)

15.

'Ἐνῶ ὦραις συλλογιέται
'Ὁ φωνιᾶς, σὲ 'λίγο σειέται,
Κυτᾶ γύρω 'σὰ σκιακτά.
Καὶ μὲ μιᾶς ἔξω πετιέται,
Γιατὶ λέει πῶς κунηγιέται
'Ἀπ' ὀπίσθε κρυφά.

16.

Πρῶτο πῆδημα 'ποῦ κάνει,
Μιὰ φωνὴ ἀγρία βγάνει
'Ὅκ τὴ μαύρη του καρδιά,
'Σὰ' θηρίου π' ὅταν ρυάση
Πληγωμένο μέσ' 'στά δάση
'Ἀντηχοῦνε τὰ βουνα.

17.

—'Ἄοι! σκούζει καθὼς τρέχει
Ποιὸς μὲ διώχνει; τί μ' ἐμ' ἔχει;
Δὲ μὲ φθάν' ἡ συφορὰ,
'Ποῦ μ' ἐκτύπησ' ἀπὸ χρόνια,
Καὶ τὸ ὄνομα αἰώνια,
Θενὰ φέρω τοῦ φωνιᾶ;

18.

Νά! τί μνήμη θεν' αφήσω!
Πόσο ακόμη θενά ζήσω;
Πάψε κ' αν ενόσω ζω,
Συ ποῦ ἔλεος δὲν ἔχεις,
Ὅποιος εἶσαι ποῦ με τρέχεις
Ποῦ νὰ πάω νὰ κρυφθῶ; —

19.

Φεύγει, ὀπίσω δὲν κυττάζει
Ἐναν ἄθροωπ' ἀγναντιάζει
Κι' εἰς αὐτὸν τρέχει σιμά.
Τοῦ φωνάζει — γλύτωσέ με —!
Κι' ἐκεῖος τοῦ πε — ἀφησέ με,
Φύγ' ἐδώθενε φ ο ν ι ᾱ.

20.

Ποῖος ἔμπορεῖ νὰ σὲ γλυτώσῃ,
Ἢ ἔσένα νὰ ζυγώσῃ,
Ποῦ ἔξανοίγει ἀπὸ μακρὰ
Τῆ μεγάλη ἀτιμιά σου
Καὶ ἔγροικᾶ τὰ θύματά σου
Νὰ σὲ κρᾶζουνε φ ο ν ι ᾱ;

21.

Ὅποιος μόλις σὲ κυττάξῃ,
Ὅκ τῆ φρίκη θὰ τρομάξῃ,
Ποῦ ἔστην ὄψι σου θὰ ἰδῇ
Τὸν Ἰούδα, ἢ τὸν Κάι,
Ποῦ ἔσὲν ἐπὶ ὅπου πάθῃ
Φέρει φόνου ἐπιγραφῆ.

22.

Φύγε, φύγε, μὴ σιμώσῃς,
Ἦλθ' ἡ ὥρα νὰ πλερώσῃς
Ὅσα ἔπραξες κακά.
Καὶ νὰ ἰδῇς τὸ Θεὸ ἔπ' ἀρνῆθῃς
Καὶ ποτὲ δὲν ἐφοδῆθῃς
Πῶς παιδεύει ἀληθινά.

23.

Ὅταν ἤσουνε ἔσὸ θρόνο,
Κι' εἶχες σύντροφο τὸ φόνου
Καὶ τῆ δόξα τῆς σκλαβιάς,
Δὲν ἐσκέφθηκες ποτὲ σου,
Ὅτι ὄλαις τσ' ἀδικαῖς σου,
Ὅσαις ἔκανες χρωστᾶς.

24.

Ἐσπλαχνία μὴν ἐλπίζῃς,
Γιατὶ πλειὰ δὲν τὴν ἀξίζεις,
Εἶν' ἀργὰ ποῦ τῆ ζητιάς,
Τώρα αἵματα, λακτάραις,
Ἀναθέματα, τρομάραις,
Θ' ἀπανταίνῃς ὅπου πᾶς.

25.

Καὶ σὺ ὅμοια ἐνεργοῦσαι
Ἐσταῖς ἡμέραις ἔπ' ἔμποροῦσαι,
Μὲ χαρὰ σατανική.
Ἐσ ὅλους δῆμιος ἐστάθῃς
Τώρα δίκιο νὰ νὰ πάθῃς
Ὅσα ἔκαμες καὶ σὺ.

26.

Κι' ὅμως τότε εἶχες ἀκόμη,
 Ἄνεδέστατε τὴν τόλμη
 Νὰ μιλήσῃς καὶ γιὰ τιμὴ.
 Ἐνῶ σ' ὅλη τὴ ζωὴ σου
 Εἶχες φίλη κι' ἀδελφὴ σου
 Ἄτιμία μοναχὴ.

27.

Τῶρ' ἀντὶ ὅσα ὑστερά σου
 Τὰ πολλὰ ἐγκλήματά σου
 Μὲ μετάνοι' ἀληθῆ
 Ν' ἀποπλύνῃς, καὶ νὰ πάψῃς,
 Ἀποτόλμησες νὰ πράξῃς
 Μοχθηρὴ ἄλλη φρικτὴ.

28.

Κύτταξέ με καὶ θυμήσου,
 Πῶς ἐπῆρες ὅτῃ ψυχὴ σου
 Τὴν πατρίδα σου φονεῖς.
 Ἀφοῦ πλειὰ κι' ἐμὲ τὸ σπῆτι
 Μοῦ τὸ χάλασες ἀγύρτη,
 Καὶ γυρίζω ὅτῃν ἐρμιά.

29.

Φύγε, φύγε, μὴ σιμώσῃς,
 Ἦλθ' ἡ ὥρα νὰ πλερώσῃς
 Ὅσα ἐπραξες κακά.
 Καὶ νὰ ἰδῇς τὸ θιὸ π' ἀρνίθῃς,
 Καὶ ποτὲ δὲν ἐποθήθῃς
 Πῶς παιδεύει ἀληθινά.

Ἡ σκοτοδίνη καὶ μία γυναῖκα.

« Φεῦγα καὶ σκιάζομαι τ' ἄγρια σου μάτια
 »
 » Τραβήξου, κρύψετα κείνα τὰ χέρια, »
 (Βαλαωρ.)

30.

Ὁ φονεὺς ποῦ ἀγροικαίει,
 Ὅκ τὸν πρῶτον π' ἀπαντάει
 Τέτοια λόγια φοβερά,
 Ποῦ τῷ ἔξέσχιζαν τὰ στήθια,
 Ἐνῶ πρόσμανε βοήθεια,
 Καὶ ποτὲ τόση ἀσπλαχνιά.

31.

Μὲ μιᾶς σβυέται, βαμπακόνει,
 Καὶ τὸ φῶς του εὐθύς βουρκόνει,
 Ποῦ δὲν ξέρει, ποῦ πατεῖ.
 Τόσο ἐμπρὸς βλέπει σκοτάδι,
 Ποῦ νομίζει πῶς ὅτὸν ἄδη
 Ἐκατέβη κι' εἶν' ἐκεῖ.

32.

Καὶ νὰ φύγῃ ἐνῶ γυρεύει,
 Χέρια, πόδια του σαλεύει
 Σφαλερὰ, πασπαλευτά.
 Ὅταν τὸ κλέφτη, ποῦ μέσ' σι' ἄδεια,
 Τὰ πυκνὰ, μαῦρα σκοτάδια
 Πασπατεῖ σκιακτὰ κ' ἀργά.

33.

Μιά φωνή τοῦ λέει—στέκα—
Κι' ἰδοὺ ἐμπρός του μιά γυναῖκα,
Καὶ μ' αὐτὴ μικρὰ παιδιά.
— Κάμετ' ἔλεος 'σ ἐμένα —!
— "Οχι ἔλεος κάνένα,
Δὲν σοῦ πρέπει ἐσὲ φ ο ν ι ᾶ.

34.

Δὲν θωρεῖς 'ποῦ μ' ἔχεις χήρα,
Καὶ κτυπῶ μιά κι' ἄλλη θύρα
Μὰ τὰ δόλιχα μ' ὄρφανά;
Κι' ἂν κάνενας μᾶς ζεσταίνη,
Ἄλλος πάλαι μᾶς ψυχραίνει,
Κι' ἄλλος οὔτε μᾶς κυττᾶ!

35.

Σὺ τὸν ἄνδρα μ' ἀδικία
Ἦκ' τσ' ἀγκάλαις καὶ μὲ βία
Μοῦ τὸν ἄρπαξες ληστή,
Γιατὶ πάντα τὴν πομπή σου,
Τὸ στολίδι τῆς ψυχῆς σου
Παρήρσια 'σοῦ 'χε πῆ.

36.

Ἄλλὰ σὺ 'ποῦ τὴν ἀλήθεια,
Τὴν ἐπάτηρες ὅτ' ἀστήθια,
Καὶ τὴ θύρεις σὰν ἐχθρὸ,
Δὲν τὴ ζύγονες ποτὲ σου,
Κι' ὅταν ἄκουες ταῖς 'ντροπικῆς σου
'Εγινόσανε θηριό.

37.

Μ' ἀπατᾶς εἰς τὴ χηριά μου,
Καὶ πουλῶ τὴ 'λευθεριά μου
Τὰ μικρά μου τὰ παιδιά.
Κι' ἀπὸ σένα ἡ ζωὴ τους
Κι' ἡ ἀτίμητη τιμὴ τους
'Εχρεμότουνε σ κ ι ᾶ.

38.

Τρία τὰ 'φαγες προδότη,
'Στὴν καλῆτερή τους νιότη
Μὲ πὸ ἄγριο θηριό,
'Ποῦ ἀφοῦ γιὰ τὸ σκοπό του,
Σ' εἶχε πρῶτα ὄργανό του.
Σ' ἀτιμάζει 'στὸ στερνό.

39.

'Ετσ' οἱ ξένοι ἀνταμείβουν,
Τὴν πατρίδα ὅσους προδίδουν,
'Ἡ πουλοῦνε τὴν τιμὴ.
'Ἀλλὰ μάθε ὅτι πρῶτοι
'Ὅσοι κάνουν τὸ προδότη
Καταντοῦν ἐλεεινοί.

40.

Κι' ἰδοὺ τώρα νὰ τὴν κρίσι,
'Αφοῦ εἶχες τέτοια φύσι
Δέξουτῆνε τοῦ Θεοῦ.
Ἐκείονε 'π' ἀπὸ φθόνο,
Ἐκείονε 'π' ἀπὸ φόνο
Τοῦ ἀθώου τ' ἀδελφοῦ.

41.

Τί ζητᾶς νὰ σὲ γλυτώσσουν,
 Καὶ βοήθεια νὰ σοῦ δώσουν,
 Ποῦ ἐσὺ ἀπὸ μικρὸς
 Ἀγαποῦσες τὴ σκληρότη,
 Καὶ εἰς ὄλη σου τὴ νιότη
 Ἦσουν πάντα μοχθηρὸς;

42.

Κι' εἰς αὐτὰ τὰ γηρατεῖα,
 Ἦ' ἄλλοι ἀφίνουν τὴν κακία,
 Τὴν ἐτράνωσες ἐσὺ.
 Τώρα ὅσα κι' ἂν παθαίνης,
 Ἀπαντᾶς κι' ἀπολαβαίνης,
 Εἶν' ἡ ἄξια σου ποινή.

Ἡ μανία καὶ τὰ πλήθη.

« Τὸ αἷμα δὲν ἐδίστασα
 » Παντὸς θνητοῦ νὰ χύσω,
 » Ποῦ ἐμὲ, ποῦ ἐμὲ μισεῖ. »
 (Μαυρογιάνν.)

43.

Εἰς τὰ λόγια Ἦ' ἀγροικοῦσε
 Ὁ φονεὺς ἐσιωποῦσε.
 Ἦτο φόβος, ἢ ὀργή;
 Γιὰ πολυώρα δὲν ἐσειότουν,
 Ἀλλ' ἡ ὄψις ἐφαίνότουν
 Πότ' ἀχνή, ἢ μελαψή.

44.

Ἦτο ἡ πληξίς ὅπου μένει
 Βαθυὰ πάντοτε χωσμένη
 Ἐστοῦ κακούργου τὴ ψυχή.
 Ἦτο τ' ἀνάβει ἄλλη ζάλη
 Μὲ μιὰ δύναμι μεγάλη,
 Φοβερὴ, τρομακτικὴ.

45.

Τρέχει ἐμπρὸς καὶ ποῦ δὲν ξέρει,
 Ἦ φωτιά του θὰ τὸν φέρη,
 Καὶ ἡ μοίρα ἢ κακή.
 Ἀλλακτὰ τὰ βλέμματά του,
 Σηκωμένα τὰ μαλλιά του,
 Ἐσὰ νὰ τοῦρθε τὸ γλυκύ.

46.

Ἀπανταίνει ἀνθρώπους πλήθος,
 Καὶ τοὺς δείχνει μέσ' ἑστὸ στήθος,
 Πῶς τὸν καίει μιὰ φωτιά.
 Κι' ἐνῶ ὅλοι τὸν κυττάζουν,
 Μ' ἓνα στόμα τοῦ φωνάζουν
 — Φύγ' ἐδώθενε φονεῖα.

47.

Φύγε, φύγε ἀπ' ἐμπροστά μας·
 Δὲν θωρεῖς τὰ βάσανά μας
 Ταῖς πληγαῖς εἰς τὰ κορμιά;
 Παντοῦ ἔρμοι περπατοῦμε,

48.

Νά, τί κἀν' ἡ προδοσία,
Κι' ἡ μωρὴ φιλοδοξία,
Ὅπου μέσ' στὰ σωθικά,
Σοῦ τὴν εἶχε καρφωμένη,
Ἐὰ μιά φλόγα ἀναμμένη
Τὸ παιδί τοῦ Σατανά.

49.

Σύρε, σύρε κολασμένε
Μοχθηρὲ, καταραμένε
Τῆς πατρίδος σου φ ο ν ι ᾱ.
Σύρ' ἄλλοῦ νὰ σ' ἐλεήσουν,
Ποῦ δὲν ξέρουν ποῖος ἦσουν,
Κι' ὅσα ἔκαμες κακά.

50.

Ἐδ' ὅσ' εἶναι ἐμπροστά σου,
Εἶναι ὅλοι θύματά σου
Ὅπου σὲ ξέρουνε σ κ ι ᾱ.
Ἐνας κλαίει τὸν πατέρα,
Ἄλλος πάλιν τὴν μητέρα,
Κι' ἄλλος πλούτη καὶ παιδιᾶ.

51.

Πολλαῖς ποῦ 'τανε πάρθεναις,
Κι' ἄλλαις νέες παντρεμέναις,
Σὺ ταῖς ἔφθειρες κρυφά.
Κι' ἄλλαις τώρα ταῖς πορνεύουν,
Ἄλλαις τὸ ἀνδρες τους γυρεύουν,
Ὅπου τὸ ἐχθρὸν φ ο ν ι ᾱ.

52.

Ἐσσαις γάμο συμφωνοῦσες,
Μιά ἔντροπη τοὺς ἐκρεμοῦσες
Ἐπὶ στεφάνι τῆς πανδρεῖας,
Γιατὶ ἔδινες προικιό τους
Μυστικά ἔπὶ σύζυγό τους,
Τὰ χρυσὰ τῆς πούλησιᾶς.

53.

Τιμὴ, ὄρκους, καὶ δικότη,
Κατεπάτησες προδότη,
Κι' ἐζητοῦσες μὲ κλεψιά,
Καλὴ φήμη νὰ σοῦ μείνη,
Ἄλλ' ἀπόκτησες ἐκείνη
Τοῦ ἀπίστου τοῦ φ ο ν ι ᾱ.

54.

Ὅχι, ὄχι τὸν προδότη
Νὰ τὸν κάμη πατριώτη,
Οὐτ' ὁ κόσμος ἐμπορεῖ.
Μ' ὅσους μύσγους κι' ἂν τὸν πλαίνη,
Ἡ ψυχὴ του ἡ χρισμένη
Θὰ 'ναι πάντα βρωμερή.

55.

Σὺ τὸ ἔθνος μας τὸ νέο,
Ἐπ' ἀναστήθη ἄν τ' ἀρχαῖο,
Κ' ἐχαιρότουν ἑλευθεριά,
Ἐσ' ἄλλα χέρια σκληρὰ ξένα,
Μ' ἄλλους ποῦ 'ναι ἄν κι' ἐσένα
Τὸ πούλησες σ κ ι ᾱ.

56.

Σατανάδες! ἔμπορεῖτε
Ποτ' ἀγγέλοι νὰ γενῆτε,
Ἄφοῦ εἶσθε σκοτεινοί;
Μόνη ἀλλάζει ἡ μορφὴ σας,
Κι' ἡ μιλιὰ, ἀλλ' ἡ ψυχὴ σας
Μένει πάντα μοχθηρή.

57.

Ἐθνισμὸ τονέ μισεῖτε,
Ἄρετὴ τὴνὲ φθονεῖτε,
Κι' εἶν' ἡ μόνη σας χαρὰ,
Καὶ τὰ δυὸ νὰ πολεμάτε,
Ἐπιτήδεμα νὰ χαλαῖτε,
Ἡ κρυφὰ, ἡ φανερά.

58.

Τῷ ἔχει ἡ φύσι σας κακοῦργοι,
Ἡ νὰ εἶσθε ῥαδιοῦργοι,
Ἡ ξεπρόσωποι ἐχθροί.
Πέρνει ὁ κόσμος ὄφι ἄλλη,
Ἄλλ' ἐσᾶς δὲ μεταβάλλει·
Εἶσθ' ἀδιόρθωτη φυλὴ.

59.

Τὴ στερνὴ ποῦ ἄχαμ' ἐλπίδα,
Πῶς μᾶς ἔμεγε πατρίδα,
Καὶ ἄς ἦτο μιά γωνία,
Ποῦ μὲ χρόνια θελ' ἀνέξῃ,
Ὡσὰν ἄλλοτε ν' ἀνθίσῃ
Τὴν ἐφάετε φωνιῆ.

60.

Ἄλλ' ὁ Θεὸς ποῦ κάθε πράξι,
Ἄνταμείβει μ' ἴση τάξι,
Σὼ ἴδωσ' ὅμοια τὴν πληγὴ·
Γιατὶ βλέπεις τοῦ σπητιοῦ σου
Τὴ φθορὰ, καὶ ἴστοῦ παιδιοῦ σου
Τὸ στεφάνι τὴν πομπή.

61.

Νὰ, κανάβι, ἔπαρέ το,
Νὰ, σαποῦνι, ἀλειψέ το,
Καὶ κρεμάσ' ὄκ τὸ λαιμό.
Ἄλλιως ῥίπισ' τὰ μυαλά σου,
Νὰ τελειώσης τὰ δεινά σου,
Καὶ ἄγκρεμίσου ἀπ' ἐδώ.

62.

Ποῦ ἔναι τώρα οἱ σύμβουλοι σου;
Ποῦ ἔν' οἱ φίλοι οἱ πιστοὶ σου,
Καὶ ἡ ἄλλη σου γενεὰ;
Ὅλοι σ' ἄφησαν προδότη,
Καὶ αὐτοὶ μάλιστα πρῶτοι,
Σὲ κηρύττουνε φ ο ν ι ᾶ.

63.

Γιατὶ θέλουν νὰ γλυτώσουν,
Κι' ἐσὲ μόνου νὰ φορτόσουν,
Ὅσα ἄκαμετε μαζῆ.
Ἄλλὰ ὄχι θὰ ἴλθη ὥρα

Καὶ γι' αὐτοὺς, καθὼς σὲ τώρα
Ὁ Θεὸς σὲ κηρύττει.

64.

Όταν σ' εἶχαν ἀρχηγό τους,
 Ἦσουν πάντα ἄστο πλευρό τους,
 Γιατ' ἠθέλαν τὰ κακὰ
 Νὰ τὰ κάνουν μὲ τὸ χέρι
 Τὸ δικό σου, ποῦ μαχαίρι
 Νὰ ἄστο φάη καὶ φωτιά.

65.

Κι' ἀφῶ ἄμα τὴ δουλιὰ τους,
 Καὶ τὰ πάθη τὰ αἰσχρά τους,
 Κανεῖς πλειὰ δὲν σὲ κυττᾷ.
 Γιατὶ ἀγάπη καὶ φιλία,
 Εἰς κακοὺς ποτὲ κάμμια,
 Πολλὰ χρόνια δὲν βαστᾷ.

66.

Σύρε, σύρε κολασμένε,
 Μοχθηρὲ, καταραμένε,
 Τῆς πατρίδος σου φονιά.
 Σύρ' ἄλλοῦ νὰ σ' ἐλεήσουν,
 Ποῦ δὲν ξέρουν ποῖος ἦσουν,
 Κι' ὅσα ἔκαμες κακὰ.

Τὸ Ἑρμοκλήσι καὶ ὁ ἔλεγχος.

« Σηκόνεται καὶ πέρνει τὴν πεδιάδα,
 » Σχίξει κάμπους καὶ δάση, ὄρη, λαγκάδια,
 » Ἐν τὰ μάτια του εἶναι μαύρη ἢ πρασινάδα,
 »
 » Κι' ἀκόμη λέει πῶς κνηγιέτ' ἀκόμα.
 (Σολομ.)

67.

Ὁ φονιάς ὁποῦ δὲ σειέται
 Ἐσσα λέν', καὶ νὰ ξεσκλητάται
 Ἐρρικᾶ μέσα τὴν καρδιά.
 Ὅκ τὸν πόνο σπλονισμένος,
 Τρέχει ἐμπρὸς ἄ μανιωμένος
 Στὴν πεδιάδα ἄστην ἐρμιά.

68.

Τὸ κορμί του ἰδρόνει, ῥέει,
 Κι' ὄκ τὴ φλόγα ποῦ τὸν καίει
 Τέτοιος βγαίνει ἀνασασμός,
 Ἐπῶ ἄνα σύγνεφο σηκόνει,
 Καὶ τριγύρω του πυκνόνει
 Μαῦρος, μαῦρος ἄν καπνός.

69.

Καθὼς ἔτρεχε μὲ βία
 Ἐπαντᾷ ἄστην ἐρμιά,
 Καὶ ἀνοίγει μὲ ὄρμη
 Ἐμὰ ἄνα ἔρμωκλήσι,
 Ἐπῶ, πρῶτα εἶχαν ἀφήσει
 Ἐγα λείφανον ἐκεῖ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

70.

Προχωρᾷ ὁ κολασμένος
Ὅκ τῆ λαυρᾷ τ' ἀναμμένος,
Κι' ὡς κι' ἡ ὄσμῃ τοῦ λιβανιοῦ
Ἦώ ὀθανότουν, τονέ πνίγη,
Κι' ἀπερνᾷ, καὶ δὲν ξανοίγει
Τὸ νεκρὸ τοῦ κρεββατιοῦ.

71.

Σταματᾷ, ἀγριοκυττάζει
Ταῖς εἰκόνας καὶ φωνάζει·
— Σεῖς εἰκόνας ἴσθῃ φωτιᾷ
Ἦοῦ μὲ καίει μέσ' ἴστα στήθια,
Δόστε κἂν μικρὴ βοήθεια,
Λίγη χύσετε δροσιᾷ!

72.

Δὲν ἀκοῦτε; Συφορά μου!
Κι' οἱ ἅγιοι ἴστα δεινά μου
Εἶν ἀναίσθητοι, βουβοί!
Γιὰ μὲ δὲν εἶν ἔσπλαχνία,
Ὡς κι' αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία
Πλέον δὲν μὲ συγχωρεῖ! —

73.

Κι' ἐνῶ ἔστρεφε τὸ μάτι,
Βλέπει τότε ἴστο κρεββάτι
Ξαπλωμένο τὸ νεκρὸ·
Τρέχει εὐθὺς τὸν πλησιάζει,
Στήλωτᾷ τονέ κυττάζει
Εἰς τὸ πρόσωπο τ' ἀγνό.

74.

— Ἄοι! λέγει, εἶν ἐκεῖνη!
Ἰστὴν πικρὴ τοῦ Χάρου κλίνη!
Ὁ φ ο ν ι ᾶ ς τ ῆ ς εἶμ' ἐγώ!
Τῆ γνωρίζω!... Ὡ! ποῖα φρίκη!
Ὡ Θεέ! ποῖα καταδίκη!
Νὰ ἴθω ἴδῶ νὰ τὴν ἰδῶ!

75.

Δυστυχία μου! ποῦ νὰ δράμω;
Ποῦ νὰ φύγω; τί νὰ κάμω;
Ὅπου τρέξω, ἢ ὄρεθῶ,
Ἦ ἴσὲ δρόμο ἢ ἴσ' Ἐκκλησία,
Παντοῦ εἶν ἀπελπισία!
Εἰς τὸν ἄδη ἄς στραφῶ—

76.

Μὲ μιᾶς τότ' ἔξω πηδάει,
Κι' ὅτι βγαίνει, ἀπανταίει
Ἰστὴν αὐλὴ τῆς Ἐκκλησιᾶς,
Ἦ λ λ ο λείψανο, πῶ κλαῖγαν,
Κι' ὡς τὸν εἶδαν, ὄλοι ἐλέγαν
Νὰ, καὶ τούτου ὁ φ ο ν ι ᾶ ς.

77.

Τρέχει ἐμπρὸς ἴστὴν ἐρημία,
Δὲ γροικᾷ φωνὴ καμμία
Παρὰ ἐκεῖν' τὴν ταραχὴ,
Ὅπου κάνει καθὼς τρέχει,
Ἦ τὴν καρδιά, ποῦ τὸν ἐλέγγει,
Καὶ τοῦ λέγει μὲ ὀργή.

78.

— Ὅπου πᾶς θὰ ἔμαι κοντά σου,
 Νὰ σοῦ τρώω τὰ σωθικά σου·
 Εἴμ' ὁ ἔλεγχος ἐγώ,
 Ἐπὶ τὸ φθόνο ἔχω πατέρα,
 Τῆ συνείδησι μητέρα,
 Καὶ τὸ ἔγκλημ' ἀδελφό.

79.

Ποτ' ἐγὼ δὲν λησμονάω,
 Ἄλλὰ πάντα κυνηγάω,
 Ὅσους ἔπραξαν κακά·
 Γιατὶ πρέπει νὰ πληρώσουν,
 Κι' ὅ,τι ἐκάμαν ν' ἀποδώσουν,
 Ἡ χρυφὰ ἢ φανερά.

Ἡ Πατρίς.

« Ἀνάξιε δοῦλε τοῦ Χριστοῦ, κάτον τὰ γόνατά σου. »
 (Σολομ.)

80.

Τέτοια λόγια ἀντηχοῦνε
 Γιά πολυώρα, καὶ βοοῦνε
 Ἐπὶ τὴ φωνιὰ τῆν ἀκοή.
 Καὶ ἐνῶ ξεκουραμένος
 Σταματᾷ καὶ ἑλισσόμενος,
 Ἀγροικᾷ ἄλλῃ φωνῇ.

81.

Φοβερῇ, ἄν νὰ τοῦ λέγη·
 — Μιὰρὲ, ὅπου κι' ἂν φεύγη
 Ὁ προδότης ὅσω ζῆ,
 Τῆς πατρίδος θ' ἀπανταίνη
 Τῆ σκιά νὰ ἔν' ὀργισμένη
 Καὶ μὲ ὄψι σκυθρωπή.

82.

Κύτταξέμε, ἰδὲς τὸ αἶμα,
 Τὸ θολό σου στρέψε βλέμμα,
 Ἰδὲς τὰ ροῦχα ἑποῦ φορῶ·
 Ἰδὲς τὴν ἄλυσο τὴν ξένη,
 Ἄφοῦ μ' ἔχης πουλημένη,
 Ἐπὶ ἑστὰ χερίά μου βαστώ!

83.

Νὰ, ἐδῶ ὀλόγουρά μου
 Μερικ' ἀπὸ τὰ παιδιά μου
 Λερωμένα καὶ γυμνά·
 Ἄλλα σκόρπια εἰς τὰ ξένα
 Περπατοῦνε, βαρεμένα
 Νὰ δουλεύουν ἑστὴ σκλαβιά.

84.

Πολλὰ ἑποῦ ἔχαν γνῶσι, θάρρος,
 Μοῦ τὰ θέρισεν ὁ Χάρος
 Εἰς τῆς νιότης τῆ δροσιά·
 Γιατὶ τὰ ἔχε μαραζώσει,
 Ἐπὶ τὰ φαρμακώσει

85.

Ἄλλα τὰ σφαξαν οἱ ξένοι,
Ὅπου μ' ἔχουν ἰγορασμένη,
Δολερὰ καὶ τεχνικά.
Κι' ἄλλα τὰ ἔχουν χωρισμένα,
Μεταξὺ τους ἐχθρεμένα,
Νὰ ἔν' ἀσύμφωνα, φτωχά.

86.

Ἄλλα ποῦ ἔσαν ἔμπιστεμένα
Κι' εἰς ἐμ' ἀφοσιωμένα,
Μοῦ τὰ ἐφθειρες φονιά.
Κι' ἀπὸ πίσω σου κρυμμένα
Ἐπογράψανε μ' ἐσένα
Τῇ μεγάλῃ προδοσίᾳ.

87.

Παντοῦ ἔσπειρες ἀγκάθια,
Φοβερὰ ἀναψες πάθια,
Μίσος, φόνο, καὶ φθορά.
Κι' ἐνῶ πρῶτα κρυφὸς μένεις,
Ἐστὸ στερνὸ πλέον ἔξευγένεις
Ἐστὸν ἑταῖρα ἔστα πλατυά.

88.

Κι' ἐσκορποῦσες παρρησία
Τὰ χρυσὰ μ' ἀδιαντροπία,
Τιμὴν κι' ἠθὴν νὰ χαλάς.
Συνειδήσεις ν' ἀγοράζεις,
Τὰ φρονήματα ν' ἀλλάζεις
Καὶ ἐμὰ νὰ μὴ ψηφᾷς.

89.

Τί ἐκέρδησες; ἔξηγήσου;
Ποῦ εἰς ὅλη τὴ ζωὴ σου
Τόσα ἐπραξες κακὰ,
Κι' ὡς κι' ἐμ' ἔφραες τὰ σπλάγχνη;
Νὰ, ποῖα φέρεις προικοδάφνη
Τοῦ προδότη τοῦ φονιά.

90.

Ἐστοχάσθης πῶς θὰ ζήσης,
Ἐφῶ ἔμένα μὲ πούλησης
Ἐὐτυχῆς ἐσὺ ποτέ;
Κι' ὅτ' ἢ πράξαις ἢ αἰσχροῖς σου
Θενὰ μείνουν κι' ἢ ἀδικαῖς σου,
Ἐτιμώρηταις ἔσ' ἐσέ;

91.

Μόλις πράξη θνητὸς κρῖμα,
Εἰσὲ κάθε του πλειὰ βῆμα
Εἶν' ὁ ἄδης ἀνοικτός.
Κι' ἂν πούληση τὴν πατρίδα,
Τότε χάνει καθ' ἐλπίδα,
Πέφτει μέσα ζωντανός.

92.

Γιατί ὁ κόσμος δὲ βασταίνει
Τέτοια τέρατα νὰ φέρη,
Ἐ' ἀποπτύει, τὰ μισεῖ.
Κι' ὡς κι' ἡ ἴδεια ἡ ψυχὴ τους
Εἶναι πάντα ἐχθρική τους,
Ὅσο τὸ βλέπεις τώρα σύ.

93.

Τί σοῦ ἔκαμα προδότῃ,
Μοχθηρὲ Ἰσκαριώτῃ,
Π' ἀποῦ σὼ ἴδωκα ζωῇ,
Σὲ ἐτίμησα ἀκόμα
Πῶ ἔκυλιόσουνε ἑστὸ χῶμα,
Μὲ τὴν πρώτη μου Ἀρχή;

94.

Σὺ φτωχὰ πάντα ἔπερνοῦσες,
Καὶ ἀσημαντος ἐξοῦσες
Εἰσὲ μέρος σκοτεινόν.
Κι' ἀφοῦ μιὰ κληρονομία
Σὼ ἔχαριστηκε πλουσία,
Σὲ ἐδόξασα κι' ἐγώ.

95.

Καὶ τὴν τόση εὐεργεσία,
Μ' ἄλλη μαύρη ἀχαριστία
Τὴν ἀντάμειψες ἐσύ!
Κι' ἰδοὺ τῶρ' ἀλυσομένη
Ἐποῦ ζῶ κι' αἱματωμένη,
Ταπεινὴ, φτωχὴ, γυμνή.

96.

Ἄν τὸ βλέμμα σου γυρίσης,
Δὲν θέλ' ἴσως μὲ γνωρίσεις·
Καθὼς ἀγνωστος κι' ἐσύ
Εἶς, ἀφῶ ἦγες ἡ φρίκη
Τ' ἄλλου κόσμου, καὶ ἡ δίκη
Τοῦ Θεοῦ σε τιμωρεῖ.

Ἡ ἀπελπισία καὶ ὁ θάνατος.

« Καὶ ποῦ νὰ φύγῃ ὁ ἄθλιος εἰς τέτοια δυστυχία!
» Ποῦ ὁ θεός μου εἶν' ἀπειρος καὶ ἡ ἀπελπισία!
» Ὅπου κι' ἂν πάω εἶν' κόλασις, ἀλλ' ὅχι ἐγὼ τὴ φέρνω
» Ἐστὰ σωθικά, καὶ βάραθρο μ' ἀνοίγει ὅπου παγαίρω.
(Μιλτ. ἀπολ.ε. Παράδ.)

97.

Ἐνῶ μόλις ὄκ τὴ ζάλη
Τοῦ ἐλέγχου τὴ μεγάλη
Ὁ φονεὶας πέρνει πνοή,
Καὶ ζητᾷ πάσαι νὰ φύγη
Τὸν ξανάφτει, τονὲ πνίγη
Τῆς πατρίδος ἡ φωνή.

98.

Κι' ὄλος τρέμει καὶ μανίζει,
Καὶ τὰ δόντια τρυγανίζει,
Ἐὶς νὰ τοῦλθε ξάφν' ὄριό.
Καὶ μαυρομελανιασμένος,
Καθὼς εἶν' ὁ γλυκισμένος,
Σκούζει, ρυάζει ἑσὰ θηριό.

99.

Καὶ μὲ βλέμμ' ἀγρομένο,
Ἐποῦ νὰ ἑσὰ δαιμονισμένο,
Φοβερὴ ρίχνει ματιχὴ
Εἰς τὸ χέρι ποῦ ἔχε γράφει,
Καὶ μὲ αἶμα εἶχε βάψει
Τὴν αἰσχρὴ τὴν πουλησιὰ.

100.

— Ἐσὺ λέγει μαιφόνος,
Ἐσὺ ἕκαμες τὸ φόνο
Τῆς πατρίδος τὸ φρικτό—
Εἰς τὸ στόμα του τὸ χώνει,
Καὶ τὰ δάκτυλα δαγκώνει,
Τρυγανᾶ, κόβει τὰ δυό.

101.

Τὰ μασσᾶ ὅσα λυσσασμένους,
Κι' ὄκ τὸ αἷμά τους πνιμένους
Βλασφημᾶ σατανικά.
— ὦ Θεὲ ποῦ εἶσαι τώρα;
Κἂν ἐσὺ τούτην τὴν ὥρα
Δὲν μοῦ παύεις τὰ δεινά;

102.

Ἄν ὑπάρχῃς ἐπαρέ με,
Ἦ, σκληρὲ, ἐλέησέ με,
Ἄφοῦ μ' ἔρριξες στή γῆ.
Καὶ μῶ ἄρφωσες στὰ στήθη
Ἄγρια πάθη, καὶ ἄγρια ἦθη
Ποῦ μῶ φάγαν τὴ ζωή.

103.

Σὺ μοῦ ἐμπηξες τὸ φθόνο,
Τὴν ἐκδίκησι, τὸ φόνο,
Μέσ' ὅσα σπλάγχνα θυνκτά.
Σὺ τὴ φύσι τὴν ἀθλία,
Τὴ μωρὴ φιλοδοξία
Ποῦ γενοῦν τὴν ἀτιμιά.

104.

Τύραν' ἔλα νὰ με πνίξῃς,
Ἦ καὶ ζῶντα νὰ με ρίξῃς
Εἰς τὴν κόλασι βαθυά,
Γιατ' ἡ κόλασις γιὰ μένα,
Μακρυὰ πάντ' ἀπὸ σένα,
Θὰ ἔχη ἀνάπαψι δροσιά—.

105.

Ἔτσι ὁ ἀθλιος ὑβρίζει,
Καὶ τὸν Πλάστη του κακίζει,
Γιατὶ πάντ' ἀπὸ μικρός,
Ἐστὴ βλαστήμη μαθημένος,
Ἐστὸ κακὸ ἀναθρεμμένος,
Τοῦ Θεοῦ ἦτον ἐχθρός.

106.

Κάνει ἄλλο ν' ἀνασάνῃ,
Ἄλλ' ὀπίσω του τῶ φάνῃ
Πῶς πατήματα ἄγροικᾶ.
Καὶ μαζόνεται καὶ πέφτη,
Τρομασμένος ὅαν τὸ κλέφτη,
Ἐστὸ λαγκαδι ἀπὸ ψηλά.

107.

Καθὼς πέφτει Ὀχ! φωνάζει,
Μοναχὴ φωνὴ ποῦ βγάζει,
Κι' ἕνας βρόντος ἠχηρός,
Ὁποῦ φαίνεται καὶ λέει,
Ὁποῦ φαίνεται καὶ λέει,
Μοναχὴ φωνὴ ποῦ βγάζει,
Κι' ἕνας βρόντος ἠχηρός,
Ὁποῦ φαίνεται καὶ λέει,
Ὁποῦ φαίνεται καὶ λέει,
Μοναχὴ φωνὴ ποῦ βγάζει,
Κι' ἕνας βρόντος ἠχηρός.

108.

Χέρια πόδια τσακισμένα,
Τὰ κρεάτα ξεσκλησμένα,
Σκορπισμένα τὰ μυαλά.
Ἔτσι ἐτέλειωσ' ἡ ζωὴ του,
Ἔτσι ἐβγήκε κι' ἡ ψυχὴ του
Τοῦ προδότη τοῦ φονιᾶ.

109.

Κι' ἐκ' οἱ σκύλοι ἔκ' ἔγυριζαν,
Ἐνῶ ἀκόμα ἄλακταρίζαν
Τὰ κομμάτια του ζεστά.
Τὰ ἀρπάζαν καὶ τὰ σέρναν
Μέσ' ἄστυ αἶμα, κι' ἄλλοι ἐμέναν
Καὶ τὴν τρώγαν τὰ μυαλά.

110.

Ἄξια τύχη, καθὼς πρέπει
Ἐπὶ προδότη, κι' ἄς τὴν βλέπη,
Τὴν πατρίδα ὅποιος πουλεῖ!
Γιὰ τὸ μαῦρό του τὸ κρέμα,
Δὲν τ' ἀνοίγει οὔτε μνημεῖον
Ἐν γῆς μέσα νὰ ταφῆ.

111.

Ἀπὸ ὄλους μισημένος,
Καὶ ἀδιάκοπα δαρμένος
Ὅκ τοῦ ἐλέγχου τὰ ραβδί,
Ἢ θὰ ζῆ σὲ ξένη χώρα,
Ἢ πρωτοῦ νὰ τὴν λησθῆ ἡ ὄρα
Μοναχός του θὰ σφαγῆ.

112.

Καὶ ἡ γῆ ἔκ' ἔσκοτωμένος
Εὐρεθῆ, ἢ πεθαμμένος
Ἄπο θεῖ' ἄλλη πληγὴ,
Θεὸν βγάνη τόση βρῶμα,
Ἢ ποτὲ ἐκεῖ τὸ χῶμα
Οὔτε χρόνος ἢ βροχὴ,

113.

Θὰ ἔμπορέση ν' ἀποπλύνῃ
Μὲ αὐτὸν θὰ μεταδίνῃ
Ἐστὴ γενεῖά του τὴν ὁσμὴ.
Ἢ ὄνομά της θεὸν φέρῃ
Καὶ τὴν βρῶμα, ἄς τὸ ξέρῃ,
Εἰς τὸν κόσμον ὅσῳ ζῆ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

AL 52.98.0001

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ